

den forreste, vilde han ikke være under Forsikringen. Arbejderskommissionen har i den Henseende ogsaa udtalt, at det maatte undersøges i hvert enkelt Tilfælde. Saa meget er sikkert, at Begrebet „under Arbejdet“, om jeg saa maa udtrykke mig, ikke er fastsat i Regeringens Forslag, og der vil komme mange Tilfælde, hvor Begrebet vil stille sig meget tvivlsomt. Det blev forleden Dag nævnt af en Taler, at en Mand umiddelbart uden for Fabriksstedet kunde faa en Tagsten i Hovedet og blive slaet ihjel, og han var da ikke forsikret, hvis Loven ikke tillige skal gælde uden for Arbejdsstedet. Er han derimod uden for Arbejdsstedets Port og lider samme Skade, er han forsikret. Fører man nu dette videre, kan man ogsaa spørge: Er han forsikret, medens han gaar ned ad Trappen i det Hus, hvort han bor; ja, man kan næsten komme helt ind i hans Sovestue til det Øjeblik, da han træder ud af Sengen. Man har ikke nøjagtig kunnet eller turdet fastsætte det Punkt, hvor den forsikrede Tilstand begynder. Denne Uklarhed er i alt Fald fjernet i det Øjeblik han ogsaa er forsikret uden for sit Arbejde, paa den Tid, han ikke er i Arbejde saavel paa som uden for Arbejdsstedet. Men der var desuden en anden Anledning, som Berg havde til at stille Forslag derom, og det er den, at en Arbejder for Tiden forholdsvis let bliver forsikret uden for Arbejdet. Naar vi derimod lægge Forsikring under Arbejdet over paa Arbejdsgiveren, vil han næsten være afstaaet fra at gøre det. Jeg havde allerede den Gang undersøgt, og jeg har paa ny undersøgt Forholdene i saa Henseende og fundet, at for en Arbejder, der forsikres, som de nu forsikres for henholdsvis 1,500 og 1,000 Kr. og Dagpenge, vil Forsikring uden for Arbejdet ikke koste mere end 2 Kr. om Aaret. Hvis altsaa en Arbejdsgiver forsikrer en Arbejder og siger: Vil du være med, kan du mod at betale 2 Kr. — sandsynligvis er det endnu mindre, mere er det i alt Fald ikke — blive forsikret uden for Arbejdstiden, kan Arbejderen ved at lægge disse 2 Kr. til blive fuldt forsikret, hvis Arbejdsgiveren ikke ogsaa betaler disse. Men hvis Arbejdsgiverne tvangsvis og kollektivt komme ind i Forsikringsanstalten for Ulykkestilfælde alene under Arbejde, da vil den paagældende Arbejder ikke kunne forsikre den særlige Risiko for sit personlige Vedkommende for den Pris, og han vil desuden ikke gøre det (Bluhme: Arbejdsgiveren!). Arbejdsgiverne kunne ikke forsikre det i Statsanstalten, og Arbejderen, hvem det paahviler at forsikre sig selv uden for Arbejdstiden, kan heller ikke gøre det for en rimelig Betaling uden at gøre

det i Forbindelse med sin øvrige Forsikring. Denne Ulempe kom Berg ved sit Forslag ogsaa hørt fra. Arbejderne kunne da ikke sige, at man ved denne Lov gør dem det vanskeligst og besværligst at blive forsikrede uden for Arbejde. Hvis de Herrer imidlertid ikke synes om det, kunne de jo skrive i Loven, at Arbejdsgiverne forpligtedes til ogsaa at forsikre Arbejderne uden for Arbejdet, for saa vidt de betale 2 Kr. aarlig eller hvad det koster, og det er ikke usandsynligt, at Arbejderne ville foretrække denne Form. Ønskeligt er det socialt set, at Arbejderen er forsikret, hvad enten han er i Arbejde eller ikke. Den Uklarhed, som Regeringen gennem sine Udtalelser maatte indrømme, at der var paa dette Punkt, og som Arbejderskommissionen ogsaa har ladet komme til Synne, vil desuden derved være bragt ud af Verden.

Naar jeg paa denne Maade har gennemgaaet de vigtigste Forstilligheder mellem dette Forslag og Regeringens, har jeg ikke gjort det for paa ny at rejse Kritik af det tidligere Regeringsforslag, men for at begrunde de Forslag, der foreligger for saa vidt de afvige fra Regeringens Forslag. Jeg har været nødsaget til at vise, hvad det var vi misbilligede i det af Regeringen stillede Forslag, og jeg har søgt at vise, at vi ved det forelagte Forslag ikke ville komme til de Resultater, som vi ikke anse for at være gode. Jeg er selvfølgelig beredt paa, at man kan komme med ny Anker og ny Indvendinger mod vort Forslag; men kun det mener jeg at turde sige, at de Anker, vi og andre have fremsat mod Regeringsforslaget, ere afhjulpne ved de her liggende Forslag. Om disse atter trænge til Kritik, maa de Herrer overveje, og det vil naturligvis ogsaa blive overvejet. Enkeltheder kunne vi jo tale om, men min Mening er, at Forslagets Konstruktion er af den Bestaendighed, at de Hovedfordringer, jeg forleden opstillede til en Lovgivning om Forsørgelse efter Ulykkestilfælde, nemlig at den ikke maatte befordre, men indstrænke Ulykkestilfældenes Antal, at ingen Deling af Arbejderne burde finde Sted, som kunde føles som en Uretfærdighed, fremdeles, at der fikres Arbejderne den størst mulige Omhu og bedste Pleje, efter at de ere komne til Stade, ere fyldstgjorte gennem de Forslag, her ere stillede. Og dette er dog, som alle ville erkende, ganske overordentlig vigtige Fordringer til en saadan Lov.

Den fjerde Fordring, jeg stillede, var, at Loven var finansiel gennemførlig, og derfor maa jeg ogsaa med nogle Ord omtale, hvad denne Lovgivning efter min Berægning vil komme til at koste. Naar jeg